

๑๖๗

ฮวาปู้ซี่ นางนี้ที่ฝากรัก

——— 小女花不弃 ———

เล่ม 1

จวงจวง 桩桩

เขียน

เสี่ยวหวา

แปล

กดลองอ่าน

ก ร อ า น ค อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เด็กอายุห้าขวบบ้านอื่นเป็นดั่งบุปผาในเรือนกระฉก

แต่ฤดูหนาวนางกลับต้องเร่งขายดอกกุหลาบ!

เด็กอายุเจ็ดแปดขวบบ้านอื่นได้ไปโรงเรียนเพื่อเรียนรู้ตัวหนังสือ

นางได้แต่อาศัยเงินที่ขโมยมานั่งแช่อยู่ในร้านอินเทอร์เน็ต

ถึงรู้จักตัวหนังสือและอ่านหนังสือออก

-จวงจวง

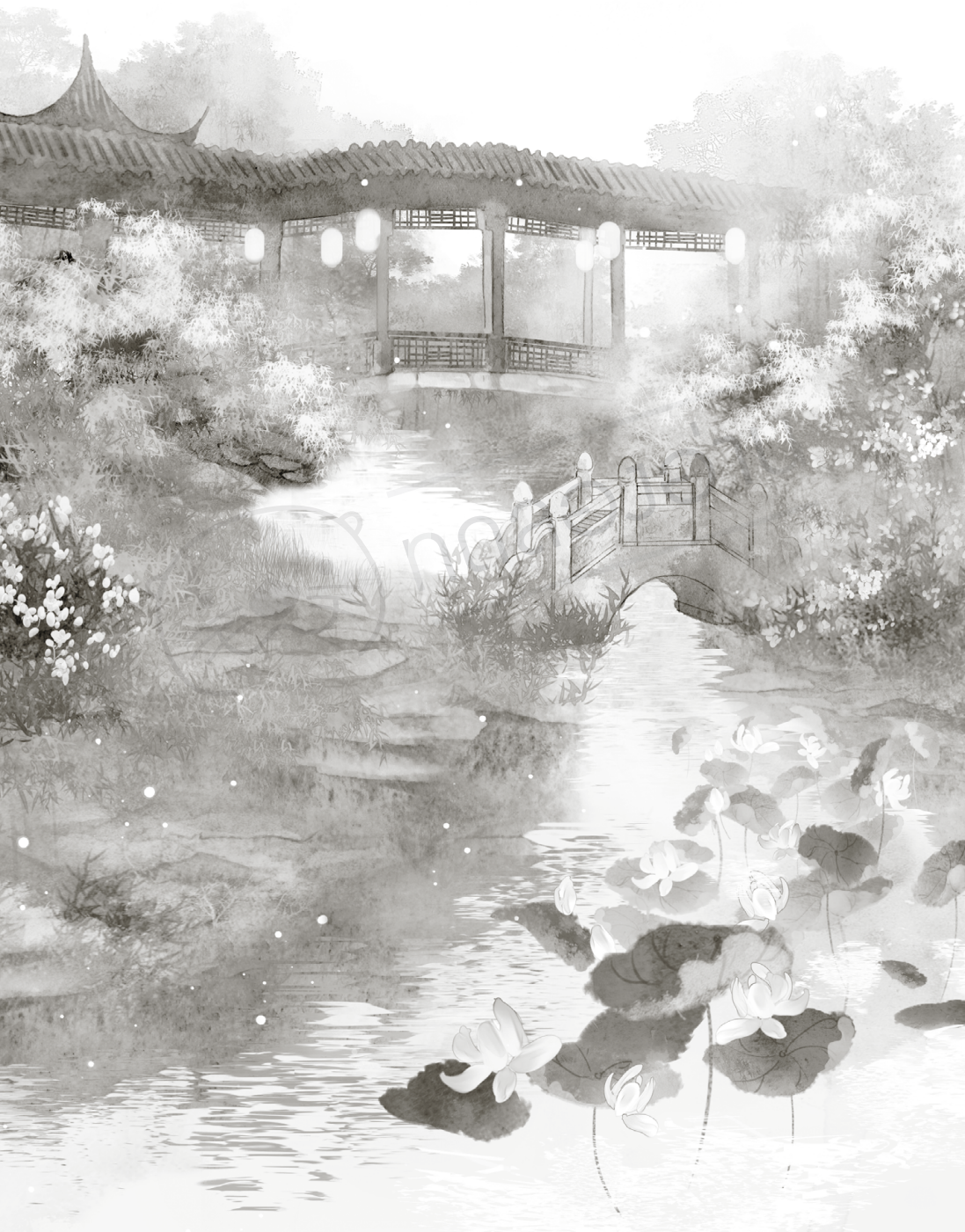
คำนำสำนักพิมพ์

ถึงแม้เรื่อง ฮวาบูจี นางนี้ที่ฝากรัก จะออกอากาศเป็นละครจนจบนานแล้ว แต่รับรองว่าแม่นางน้อยฮวาบูจีฉบับนวนิยายสนุกไม่แพ้ละครค่ะ เรื่องราวมีความเข้มข้น นอกจากความรักชายหญิงแล้ว ยังมีเรื่องของยุทธภพ วิชายุทธ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ให้ความรู้สึที่ต่างออกไปจากการอ่านนิยายเรื่องอื่นๆ ของสำนักพิมพ์แน่นอนค่ะ อ่านได้เรื่อยๆ สบายๆ รัตนชนิดๆ เอาใจช่วยหน่อยๆ ทั้งหมด 4 เล่มจบ ไม่สั้นไม่ยาว กำลังได้อรุณธอส

ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีความสุขในการอ่านนะคะ

๑๕๗

“เขาเป็นเหลียนอีเค่อของข้า ท่านเป็นพี่ชายของข้า”
ฮวาปู้ชี้กล่าวถ้อยคำของเขาซ้ำอีกครั้ง
นางผลึกเขาออก ฟังร่างกับเสาชของระเบียงทางเดิน
กล่าวอย่างสิ้นหวัง
“ขอรับรองท่าน ให้ข้าไปจากจวนอ๋องได้หรือไม่”
ทุกสิ่งล้วนเป็นโชคชะตา...นางไม่ได้รับความอบอุ่น
และความรักที่นางต้องการก็เป็นโชคชะตาของนาง!
ริมฝีปากนางสิ้นระริกพลางมองเห็นอวี๋
ด้วยความโศกเศร้าเสียใจ

1

ถูกเลี้ยงดูโดยแม่สุนัข

ลมหายใจ ออบอุ่นและเปียกชื้นรินรดใบหน้า ตามมาด้วยกลิ่นอันยากจะบรรยาย อวันกลางที่สลบไสลอยู่อดขมวดคิ้วไม่ได้ ขณะคิดจะตวาดว่าเป็นปาวคนใดไม่มีตามารบกวอนผันหวานของเขา กลับรู้สึกตื่นตัวขึ้นมาฉับพลัน รู้สึกได้ว่าหลังตนเองบาดเจ็บ ได้อาศัยสติสัมปชัญญะสุดท้ายหลบเข้าเรือนของผู้อื่น หรือเป็นพวกมันไล่ตามมาทันแล้ว เขาเร่งรวบรวมพลังทั้งหมดในร่าง ไม่คิดไตร่ตรองใดๆ ก็สะบัดฝ่ามือออกไปหนึ่งที

ครั้งนี้ได้ยินเสียงร่ำร้องน่าเวทนา อวันกลางถึงลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า เห็นสุนัขขนสีเหลืองตัวหนึ่งที่ถูกเขาลังหารอยู่ไม่ไกลนัก เขาหายใจหอบในใจลอบกันต่าว่าพยัคฆ์ร่วงสู่พื้นราบโดนสุนัขขรังแก่¹

ขณะจะมองดูสภาพแวดล้อมรอบๆ พลังแหว่เสียงผีเท้าแผ่วเบาย้ายบนพื้นหิมะจากเบื้องหลัง หว่าน่าเสียดายที่เขาใช้พลังทั้งหมดแล้ว แต่จะหันศีรษะไปทางด้านหลังยังเจ็บปวดยิ่ง ดวงตาของอวันกลางเปี่ยมด้วยความเศร้าสลดและความคั่งแค้นแทบจะพ่นไฟออกมาได้ เลือดที่กระอักออกจากปากอาบย้อมหิมะขาวสะอาดบนพื้นจนขนาดตา

¹ หมายถึง คนที่เคยมีตำแหน่งสูง หรือมีอำนาจลาภยศ ต้องกลายเป็นคนสามัญธรรมดา หรือถูกลดตำแหน่ง ทำให้ไม่มีคนยำเกรงหรือเกรงกลัว

เขาพนประโยชน์หนึ่งอย่างยากลำบาก “วันนี้นายท่านอย่างข้าต้องจบชีวิตที่นี่ ถือเป็นเจตนากรรมของสวรรค์ บอกชื่อแซ่ของเจ้ามา!”

“อ้า” เสียงกรีดร้องที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นดังมาจากเบื้องหลังเขา อวินหลงเบิกตากว้าง รอให้ผู้มาเยือนใช้ฝ่ามือหรือไม้กักระบี๋คร่าชีวิตเขา แต่ผู้ใดจะคิดว่าร่างรังสีฟ้าอมเทานั้นกลับวิ่งผ่านร่างเขาไป แล้วพุนหันลงบนร่างสุนัขขี้เรื้อนขนสีเหลือง ร่าให้เสียงดัง “อาหวง! อาหวง! อาหวง!”

เห็นเด็กน้อยสวมเสื้อนวมสีฟ้าอมเทาถอดสุนัขขี้เรื้อนตัวนั้นในอ้อมแขน อวินหลงค่อยตระหนักว่าผู้มาไม่ใช่ผู้ไล่ล่าตนจึงถอนหายใจโล่งอก ในหัวแว้วเสียงว๊ิงๆ แล้วหมดสติไปอีกครั่ง

อวาปู้ชี่ถอดสุนัข เห็นอาหวงหลับตาแล้ว ในใจเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งทำได้เพียงร่าให้จนหายใจแทบไม่ทัน

นางเป็นทารกที่ถูกทอดทิ้ง ขอทานฮวาจิวในตำบลเยาหลิงเก็บนางมาเลี้ยง

ว่ากันว่าบรรพบุรุษเจ้ารุ่นของฮวาจิวล้วนแต่เป็นขอทาน ฮวาจิวพิการตั้งแต่ยังเยาว์ ล่วงถึงวัยซราก็ยังไม่มีบุตรชายบุตรสาวสืบทอดสกุลฮวาหลิงเขาเก็บอวาปู้ชี่มาเลี้ยง ย่อมอดยืมเบิกบานไม่ได้ ทั้งถอนหายใจยาวในที่สุดสกุลฮวาก็มีทายาทแล้ว เขาไม่ได้สืบทอดธรรมเนียมของสกุลฮวา จึงตั้งชื่อเด็กหญิงที่เก็บมาเลี้ยงส่งๆ ว่าฮวาซือ แต่เมื่อคิดอย่างรอบคอบแล้ว ไม่สู้ตั้งชื่อทารกที่ถูกทอดทิ้งว่าฮวาปู้ชี่ดีกว่า ที่ตั้งว่าปู้ชี่² เพื่อต้องการให้อาชีพขอทานของสกุลฮวาได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น

จะว่าไปก็แปลก ฮวาปู้ชี่อายุหนึ่งขวบก็สามารถร้องเพลงเลียนฮวาลัว³ได้แล้ว พออายุสองขวบก็รู้ว่าต้องแย้มยิ้มแบมือขอเงิน แต่ละคำที่เรียกท่านลุงท่านป้าท่านน้าท่านอาออกเสียงชัดถ้อยชัดคำ ในดวงตาดำขลับยังคงคล้ายมีหยาดน้ำเอ่อคลอ ชวนให้คนเวทนาสงสาร

² แปลว่า ไม่ทอดทิ้ง

³ ในอดีตเป็นบทจี๋ที่ร้องโดยขอทานตามบอด เนื้อหาส่วนใหญ่เน้นนำให้ผู้คนส่งเสริมคนดี ลงโทษคนชั่วร้าย และทำบุญทำทาน

ฮวาจิวขึ้นชมที่ฮวาปู้ซึ่งมีพรสวรรค์ในการเป็นขอทานนับแต่ถือกำเนิด จึงถ่ายทอดวิชาความรู้การเป็นขอทานให้หมดสิ้น ฮวาปู้ซึ่งเฉลียวฉลาดมากไหวพริบ ทั้งยังเรียนรู้การขโมยของได้อย่างรวดเร็ว บอกให้รำให้ถี่รำให้ บอกให้ยืมก็ยืม ปากหวานราวกับเคลือบด้วยน้ำผึ้ง ฮวาจิววางใจจนกล้านอน อาบแดดหาเหาอยู่ที่หัวสะพานอย่างเกียจคร้านนับแต่นั้นมา

เมื่อฮวาปู้ซึ่งอายุห้าขวบ ช่วงหิมะตกหนักอันหาได้ยากยิ่งทำให้ฮวาจิว หนาวตาย นางได้แต่เอาเสื้อผ้าตๆ มาปิดหน้าฮวาจิว กอดขามขอทาน ที่ฮวาจิวใช้มาตลอดชีวิตไว้ในอ้อมอก อาศัยโพรงสุนัขคลานเข้าเรือนของ หลิวเอ๋อร์หนึ่ง

คราวนั้นสุนัขชนสีเหลืองเพิ่งได้เป็นแม่ ทว่าหลิวเอ๋อร์หนึ่งกลับ เอาลูกสุนัขที่เพิ่งคลอดไป ยามเห็นดวงตากลมโตดำขลับของฮวาปู้ซึ่งบางที คงคล้ายคล้ายลูกของตนเอง ด้วยสัญชาตญาณความเป็นแม่ มันจึงรับเลี้ยง ฮวาปู้ไว้

หลังหิมะหยุดตก หลิวเอ๋อร์หนึ่งถึงพบว่าฮวาปู้ซึ่งอยู่ในบ้านสุนัข นางเอาอาหารมาวางไว้หน้าบ้านของมัน ครั้นเห็นว่าสุนัขชนสีเหลืองไม่ได้ มุดออกมาจากบ้านดังปกติ หลิวเอ๋อร์หนึ่งประหลาดใจ ก็มลงดู แล้วต้อง ตันตะลึงทันใด

สุนัขชนสีเหลืองนอนอยู่ในบ้านอย่างเงียบเชียบ เผยให้เห็นท้องอบอุ่น ฮวาปู้ซึ่งกำลังดูดมของมัน

หลิวเอ๋อร์หนึ่งผงะถอยหลังหลายก้าว จากนั้นยกกระบะโปรงขึ้น วิ่งไปที่ลานด้านหน้าร้องเรียกสามีให้มาดูเรื่องประหลาด เมื่อพวกเขามาถึง ลานหลังเรือนจึงเห็นฉากอันอบอุ่น

แสงอาทิตย์สาดส่องต้องหิมะบนพื้นทอประกายสีเหลืองอ่อนจาง หนึ่งคนหนึ่งสุนัขกินอาหารในขามสุนัขอย่างสงบสุข

สุนัขชนสีเหลืองกินไม่กี่คำก็ขยับถอยไปอีกด้าน จ้องฮวาปู้ซึ่งอย่าง อ่อนโยน ฮวาปู้ซึ่งไม่ได้กินจนหมด กลับยกขามไปวางตรงหน้าสุนัขชนสีเหลือง นางลูบขนมันเบาๆ ไปหน้าเย็นจนขนสีเรื่อค่อยๆ เฝยรอยยิ้มหวาน

หลิวเอ้อร์เหนียงเซ็ดน้ำตา คนจะสู้สู้มันไม่ได้เขี้ยวหรือ นางตั้งสามีเดินจากไป ยินยอมให้สาวปู้ชี่อยู่ในบ้านของอาหวาง

อาหวางเลี้ยงดูสาวปู้ชี่ด้วยน้ำนมของมันและอาหารสุนัขจนนางอิมร่างกายอบอุ่น บ้านสุนัขยังช่วยกันพายุหิมะ ช่วยให้สาวปู้ชี่มีชีวิตรอดผ่านฤดูหนาวที่หนาวเหน็บไปได้

สาวปู้ชี่เข้าใจว่าผู้คนล้วนมีทั้งด้านเย็นชาและมีน้ำใจ จึงไม่เคยเดินเข้าออกประตูใหญ่ เพียงแต่มุดโพรงสุนัขลอด ถ้าขออาหารมาได้ก็ไม่เคยลิ้มแบ่งส่วนหนึ่งให้อาหวาง ทุกวันยังเติมน้ำสะอาดใส่ถังในเรือนหลิวเอ้อร์เหนียงจนเต็ม ทั้งที่ยามนั้นนางเป็นเพียงขอทานอายุยังไม่ถึงหกขวบ

เรื่องนี้เล่าลือออกไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนทั่วตำบลเยาหลิงต่างรู้เรื่องแปลกประหลาดนี้ พวกขึ้นชมสุนัขขนสีเหลืองเรือนหลิวเอ้อร์เหนียงว่ามีเมตตา และขึ้นชมสาวปู้ชี่ แม้อายุยังน้อยกลับรู้จักทดแทนบุญคุณ

ยามฤดูวสันต์มาเยือน ชีวิตของสาวปู้ชี่เป็นดังกิ่งไม้แห้งที่แตกหน่ออ่อนระเบิดพลังชีวิตใหม่ออกมา

หลังสูญยืมผู้เฒ่าหลินของหมู่บ้านโอสถศักดิ์สิทธิ์ผู้นับถือพุทธศาสนา ได้ยินเรื่องประหลาดว่ามีคนตีมนมสุนัขเพื่อเอาชีวิตรอด ก็สั่งให้คนไปพาสาวปู้ชี่มา พอล้างหน้าจนสะอาด เห็นดวงหน้างดงาม นัยน์ตาดำลึบฉายแววฉลาดเฉลียว ไหนจะปากเล็ก ๆ ช่างจำนรรจาเอ่ยแต่คำหวานหู ทุกคราวยามเรียกสูญยืมผู้เฒ่าพาให้นางเบิกบานใจ สูหยืมผู้เฒ่าหลินพยักหน้าพึงใจให้สาวปู้ชี่เป็นสาวใช้รดน้ำสวนผักในสวนหลังเรือนของครอบครัวสกุลหลินถือเป็นการรับเลี้ยงนาง

หลังอาศัยในสวนผักของสกุลหลิน สาวปู้ชี่ได้รับอนุญาตจากสูญยืมผู้เฒ่าให้ไปจุดธูป เผากระดาษเงินกระดาษทองที่หลุมศพของสาวจิว

ป่าเขาลำเนาไพรแตกกิ่งก้านสาขา แต้มเต็มสีเขียวขจีตั้งหยก ทั้งมอบความรู้สึกสดชื่นให้ผู้คน สายลมเย็นโชยเพียงแผ่ว แสงแดดอ่อนรางเลือนสาดส่อง แม้นิยามรัตติกาลสุสานก็ยังไม่นำพรันพริง มีเพียงความเงียบลึกลับ

สายลมหอบถ้ำกระดาดเงินกระดาดทองปลิวกระจัดกระจาย ฮวาปู้ชี้
 หนึ่งหน้าหลุมศพ เหม่อมมองตามเศษถ้ำที่ลอยหายไปอย่างทิ่มทื่อ นางกอด
 อาหวงพลงพึมพำกับตนเอง หากผู้อื่นได้ยื่นเข้าคงจุดไฟเผานางเป็นแน่

ฮวาปู้ชี้พูดไปพลงเช็ดน้ำตาไปพลง พอเช็ดน้ำตาจนแห้งแล้วนาง
 ค่อยเอ่ยกับสุนัขชี้เรียนว่า “ในยุคนี้อาณาจักรคลอนคลึงใด ก็ผู้มีความสามารถ
 อย่างไรเล่า! การเป็นสาวใช้ถือเป็นงานอย่างหนึ่ง แม้ไม่ได้เป็นเจ้านายตนเอง
 อีกต่อไป ทว่าไต่ต้นไม้ใหญ่ย่อมมีร่มเงามากมาย จะกอดขา⁴ทั้งที่ตักกอด
 ขาใหญ่ๆ ลักหน้อย ข้ารู้สึกว่าคุณหาสน์สกุลหลินนี้ไม่แล้ว เจ้าคิดอย่างไร”

อาหวงกอดหัวกับร่างของนางอย่างสนิทสนม ฮวาปู้ชี้คลี่ยิ้ม “ไป
 จะพาเจ้าไปดูทางเข้า อย่าเห็นว่าคุณหาสน์สกุลหลินกว้างขวาง แต่สวนผัก
 กลับอยู่ติดกำแพง ที่กำแพงมีโพรงสุนัขลอดใหญ่มาก เจ้ามาหาเข้าได้ไม่มี
 ปัญหา ผู้ใดมีน้ำนมเลี้ยงดูย่อมต้องเรียกผู้นั้นว่าแม่ หลังจากนั้นข้าจะเลี้ยงดูเจ้า
 ให้กินดีอยู่ดี!”

อาหวงผูกพันกับฮวาปู้ชี้ กอปรกับคุณหาสน์สกุลหลินมีอาหาร
 อุดมสมบูรณ์ จึงย้ายมาอยู่หลังสวนผักของคุณหาสน์สกุลหลิน ไม่กลับเรือน
 สกุนหลิวอีก หลิวเออร์เหนียงทำได้เพียงทอดถอนใจ กล่าวว่า “ฝนจะตก
 สุนัขต้องการคนรัก⁵ ปล่อยมันไปเถิด!”

นับแต่นั้นอาหวงกับฮวาปู้ชี้ก็อาศัยอยู่ที่สวนผักของคุณหาสน์สกุลหลิน
 ด้วยกัน

ซูหยินผู้เฒ่าหลินกล่าวอมิตาพุทธค่อยเอ่ยวาจา “มีอาจให้ปู้ชี้กับ
 แม่สุนัขของนางแยกจากกัน!”

ทุกคนในคุณหาสน์สกุลหลินปิดปากหัวเราะกับคำว่าแม่สุนัข ต่อมา
 สิ่งให้คนสร้างกระท่อมไม้ใกล้ๆ กำแพงที่มีโพรงสุนัขลอด ให้ฮวาปู้ชี้ได้อยู่
 กับอาหวง

⁴ หมายถึง ประจบประแจง เลี้ยแข้งเลี้ยขา

⁵ หมายถึง เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มาจากสำนวนที่ว่า ฝนจะตก คนจะแต่งงาน

กล่าวว่า เป็นกระท่อม วางได้เพียงเตียงไม้หลังเล็กหนึ่งหลังกับโต๊ะไม้
อีกหนึ่งตัว ทว่าอวาปู้ชี่กลับยินดีปรีดา ยิ่ง นี่เป็นครั้งแรกหลังทะเลาะมิติที่นาง
มีเรือนเป็นของตนเอง นางนอนกอดอาหวงบนเตียงที่แสนสบาย ไม่ทุกข์
ไม่ร้อน “ใหญ่กว่าบ้านสุนัขที่เรือนของหลิวเอ๋อร์เหนียงเสียอีก”

อาหวงเห่าเป็นเชิงว่าเห็นด้วย กระโดดลงจากเตียงไปปัสสาวะรอบ
กระท่อมเป็นวงกลม

ยังมีอันใดอีก ไม่มีการด่าทอ ไม่มีงานที่ทำไม่จบไม่สิ้น ไม่มีสัญญา
ให้นางลงนามขายตัว มิหนำซ้ำยังมีสายตาอบอุ่นของอาหวงและร่างอ่อนนุ่ม
ทำให้นางอบอุ่น แม้คุณชายคุณหนูสกุลหลินจะเคยชี้ให้สหายดู บอกว่า
นางถูกเลี้ยงดูโดยแม่สุนัข อวาปู้ชี่ก็ยกบกายคารวะดังปกติ

ยามที่นางเพิ่งมาถึงคฤหาสน์สกุลหลินมักนั่งเก้าอี้ตัวเล็กแห่งหน้าดู
ดวงดาว ครุ่นคิดว่าได้เกิดในร่างทารกที่ถูกทอดทิ้งพร้อมกับความทรงจำ
ในภพก่อน เช่นนี้ถือว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ มองจนปวดเมื่อยคอ
ก็ยังคงไม่ออก อวาปู้ชี่ปิดปากหาว พุดกับอาหวงว่า “ถือว่าโชคดีกระมัง
ชั่วดียวอย่างไรซ้ำก็มีชีวิตมาแล้วสองชาติภพ ท่านอาเก่า^๖ เรียกข้าว่าอวาปู้ชี่
ยามนี้ข้าไม่รังเกียจที่เกิดมาเป็นขอทาน มิหนำซ้ำยังมีเจ้าเป็นแม่สุนัขด้วย
ไปนอนกันเถิด!”

เจ็ดปีผ่านไปอย่างสงบสุข อาหวงกลายเป็นสุนัขขี้เรือนแสนเกียจคร้าน
ตัวหนึ่ง อวาปู้ชี่กลายเป็นสาวใช้มือไม้คล่องแคล่วทำงานทั่วไปในสวนผัก
ของคฤหาสน์สกุลหลิน

เวลานี้ร่างของอาหวงสุนัขขี้เรือนที่นางกอดอยู่ค่อย ๆ เย็นลง อวาปู้ชี่รู้สึก
ราวกับถูกมีดกรีดเดือนดวงใจออกไป ความอบอุ่นของอาหวง เรื่องราวในอดีต
การไร้ที่พึ่งพิงในภพนี้เริ่มผุดพวยในห้วงความคิด อวาปู้ชี่ยิ่งรำให้ปี่มว่า
จะขาดใจ

^๖ คำว่า “เจ้า” จากชื่ออวาจิว แปลว่า เก้า

สวนผักอยู่ในที่ลับตาคน ยามหม่นตฤดูเต็มไปด้วยน้ำค้างแข็งและหิมะอันหนาวเหน็บ ต่อให้เป็นพวกบ่าวรับใช้ก็ยังซุกตัวอยู่แต่ในห้องอบอุ่น แม้สวนผักที่เจียบสงบจะมีเสียงร่ำไห้ของสาวปู่ชีซึ่งสะท้อนไปมา แต่ไม่ทันดังลอดออกไปด้านนอกก็ถูกลมพัดหายไปเสียก่อน

สาวปู่ชีเซ็ดน้ำตา พลันนึกถึงฆาตกรที่สังหารอาหวง ความคิดอยากสังหารอีกฝ่ายผุดขึ้นมาทันใด ครั้นเหลียวกลับไปมอง พบว่าร่างกายของเด็กหนุ่มที่สังหารอาหวงซุ่มโฉบไปด้วยโลหิต นอนสลบไสลไม่ได้สติบนพื้นหิมะ

นางกัดฟันกรอด แกวตเอาเปี่ยมไปด้วยความชิงชัง เด็กหนุ่มที่ได้รับบาดเจ็บจนหมดสติคนหนึ่งมีอันใดให้กลัว มิสู้สังหารเขาเพื่อแก้แค้นให้อาหวง เช่นนี้ย่อมไม่มีคนสงสัยนาง สาวปู่ชีถือไม้กระบองเดินเข้าไปพร้อมความคิดสังหารคน หากเมื่อเห็นใบหน้าซีดขาวของอวิ้นกลาง ในใจกลับรู้สึกพรั่นพรึง

เงื่อไม้กระบองขึ้นหลายครา สุดท้ายกลับไม่ได้พาดลงไป ถึงอย่างไร เขาก็เป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุสิบห้าสิบหก ทั้งยังเป็นชีวิตคนคนหนึ่ง สาวปู่ชีได้แต่ตั้งไม้กระบองลงอย่างอ่อนแรง มองสุนัขชี้เรื้อน กล่าวอย่างปวดใจว่า “อาหวง ต่างพูดกันว่าตีสุนัขก็ต้องดูเจ้าของ ถ้าเจ้าบ่อนนมให้คุณหนูสักกิน ก็คงไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องเจ้าแม่แต่ชนเส้นเดียว ข้ามีไม้ก้อนมิกล้าสังหารคน มิอาจแก้แค้นให้เจ้าได้ เจ้าอย่าตำหนิข้าเลย!”

นางมีอาจลงมือ แต่ก็ไม่มียินดีจะช่วยเขา จึงถ่มน้ำลายลงพื้น ก่นด่าหวัชไม้อย่างเกรี้ยวกราด ก่อนอุ้มสุนัขชี้เรื้อนไปหาที่ฝังศพ

หิมะที่โปรยปรายลงมาอย่างหนักฝั่งกลบรอยโลหิตบนพื้นซ้าๆ บริเวณที่อวิ้นกลางนอนอยู่จึงคล้ายกองหิมะที่สูงขึ้นมาเล็กน้อย

สาวปู่ชีกลับจากการฝังอาหวง นาก็มีดีแล้ว ภายในสวนผักเจียบส่งดแสงจันทร์เย็นเยียบสาดประกายบนพื้นหิมะขาวโพลน นางยืนนิ่งไม่ไหวติง ก้มลงมองเงามืดใต้แสงจันทร์เบื้องหลัง เมื่อปราศจากเงาของอาหวงกับความรักของมัน ความเหงาก็ปรากฏชัด นับแต่วันนี้นางต้องอยู่เพียงลำพังในโลกใบนี้

ไม่ว่าเกิดอันใดขึ้น ชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไป ฮวาปู้ชี่เซ็ดน้ำตา เคঁนรอยยิ้มปลอบใจตนเอง นางกอดอกเดินเข้ากระท่อม เพิ่งเดินได้สองก้าว ก็สะดุดเข้ากับร่างของอวินหลางที่ถูกหิมะปกคลุมจนล้มลงกับพื้น เขายังไม่จากไปอีกหรือ หรือเสียชีวิตแล้ว ฮวาปู้ชี่ใช้ไม้กระบองค่อย ๆ สะกิดอวินหลาง ทว่าไม่มีการตอบสนอง หรือตายแล้วจริง ๆ นางใช้ไม้กระบอง บัดหิมะบนตัวของอวินหลางออก เผยให้เห็นใบหน้าซีดเผือด

มุมปากของเขายังเหลือคราบเลือดแห้งกรัง ใบหน้าขาวราวกับหิมะ บนพื้นส่งผลให้คิ้วยิ่งดำเข้มดูน่าหึง โลกิตบนร่างจับตัวกลายเป็นสีม่วงดำ วันรุ่งขึ้นคงแข็งตาย ความแค้นของอาหวงย่อมถือว่าได้รับการชำระแล้ว

ภายในสวนผักใหญ่โตกลับมีคนกลายเป็นศพหน้ากระท่อมสุนัข ของนาง เพียงแค่คิดฮวาปู้ชี่ก็ขนลุกเกรียว

ยามนั้นเอง อวินหลางบนพื้นเริ่มขยับตัว ทำฮวาปู้ชี่แตกตื่น หวิดร้องโถยไม่รู้ตัว

อวินหลางได้ยินเสียงดังก็ไม่ใส่ใจกับความเจ็บปวดที่แผ่นหลัง กระโดดพรวดขึ้นจากพื้น ใช้มือตะครุบปิดปากของฮวาปู้ชี่ กदनางลงกับพื้นหิมะ หายใจหอบพลางซู่ “ถ้าขึ้นยังตะโกนอีก ข้าจะสังหารเจ้า!”

ฮวาปู้ชี่ตัวสั่นระริกด้วยความโกรธ เขายังไม่หนาวตายอีกหรือ! เหตุใด เขาจึงดวงแข็งเช่นนี้ นี่ก็ถึงความโชคร้ายของอาหวง นางเต็มไปด้วยความสังเวชใจ ยิ่งกว่านั้นอวินหลางยังกदनางจมพื้นหิมะจนขยับเขยื้อนไม่ได้ เหตุใดก่อนหน้านี้นางไม่เป็นฝ่ายชิงลงมือก่อน ต่อให้ไม่สังหารเขาก็จับเขามัดได้นั้นนา! ฮวาปู้ชี่เสียใจสุดซึ้ง ยามนี้ทำได้เพียงเบิกตากว้าง จดจำท่าทางดูร้ายของเด็กหนุ่มผู้นี้ไว้ พยายามพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว

หยดน้ำในยามเหมันต์เมื่อถูกความเย็นยิ่งกลายเป็นน้ำแข็ง ล้ำมหาอะไรกับบาดแผลจรรจจากกระบี่ โลกิตที่บาดแผลย่อมแข็งตัวและหยุดไหล โดยปริยาย หากอวินหลางคงเสียเลือดมากจนตายไปนานแล้ว ต่อให้นอนบนพื้นหิมะ ทว่าเขาหมดสติเพียงครั้งเดียว อีกครั้งกำลังฟื้นฟูพละกำลัง ไม้กระบองของฮวาปู้ชี่ปลุกเขา พอได้ยินเสียงนางหวิดร้อง เขารีบรวบรวม

เร็วแรงลุกขึ้นคว้าตัวฮวาปู้ชี พลังแยกเขี้ยวเพราะความเจ็บปวดเนื่องจากบาดแผลที่แผ่นหลังปริออก

อวันหลงหอบหายใจ พบว่าคนเบื้องล่างเป็นเพียงเด็กหญิงอายุสิบสองสิบสามเท่านั้น เขาอ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เลื่อนมือมากุมลำคอของนางเบาๆ ฮวาปู้ชีพอมแหงราวถ่วงอก เพียงมือเขาข้างเดียวก็หักคองนางได้แล้ว อวันหลงได้แต่ขบขันกับความตื่นตระหนกของตนเอง พอเห็นดวงตาดำลึบของฮวาปู้ชีเผยแวหวาดหวั่น จึงพอนแรงลงเล็กน้อย

เขาถามเสียงต่ำ “ที่นี่คือที่ใด”

มือของฮวาปู้ชียันหน้าอกของอวันหลงไว้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด สายตาที่จ้องมองกลับฉายแววหงุดหงิด ต่อให้ในใจเคঁค้องเพียงใด ยามนี้ได้แต่ยอมรับชะตากรรม ตอบเขาเสียงแผ่วเบา “คฤหาสน์สกุลหลิน!”

“คฤหาสน์สกุลหลินของหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นรี”

ฮวาปู้ชีพยักหน้า

อวันหลงโอดครวญในใจ วิ่งมาครึ่งค่อนวัน เหตุใดยังวนอยู่ที่คฤหาสน์สกุลหลิน เขามองไปรอบๆ ค่อยคั่นพบอย่างน่ายินดีว่ที่นี่เป็นส่วนผักที่ค่อนข้างกว้างขวางและเปิดโล่ง มีกระท่อมตั้งอยู่โดดเดี่ยว ต่อให้ฮวาปู้ชีร้องตะโกน เขายังมั่นใจว่าจะทำให้นางตะโกนครั้งที่สองไม่ได้แน่ อวันหลงสูดลมหายใจ กำแขนของฮวาปู้ชีแน่น ใช้กระบี่พยุงกายที่แทบทรงตัวไม่อยู่ลุกขึ้น “เข้าไป!” อวันหลงตวาดเสียงต่ำพาลงสังเกตกระท่อมตรงหน้า

ในใจของฮวาปู้ชีหักทลายบรรพบุรุษสิบแปดรุ่นของเขา อดทนต่อความเจ็บปวดที่แขน พยงอวันหลงเข้ากระท่อม

ภายในกระท่อมเรียบง่ายและคับแคบ มีเพียงเตียงหนึ่งหลังกับโต๊ะหนึ่งตัว อวันหลงนั่งบนเตียง ฉวยโอกาสหยิบกาน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมาเขย่าพบว่ามือนำอยู่ก็อดดีใจไม่ได้ แหงนหน้าดื่มรวดเดียวหมด

อาการบาดเจ็บที่แผ่นหลังต้องมีผ้าพันไว้จึงจะใช้ได้ อวันหลงเห็นฮวาปู้ชีขีดตัวอยู่ข้างผนังท่าทางน่าสงสาร อดกล่าวเสียงอ่อนไม่ได้ “เด็กน้อย

เจ้าพันแผลให้ข้าที แล้วข้าจะไม่สังหารเจ้า!”

ฮวาปู้ชี่บรารณอย่างยิงให้บาดแผลของเขาสาหัสจนมิอาจเยียวยา และเสียชีวิต นางถ่วงเวลาด้วยการขยับตัวอย่างเชื่องช้า สีหน้าหวาดกลัว

“มานี่!” อวีนกลางตะคอกเสียงต่ำ บีบถ้วยน้ำชาในมือจนแผลกละเอียด

เขาออกแรงที่มีมือ หากสายตาจับจ้องลำคอของฮวาปู้ชี่ราวกับบอกนางว่า ถ้าสิ่งทีบีบเมื่อครู่เป็นลำคอของนาง ชีวิตของนางก็ไม่เหลือแล้ว

ฮวาปู้ชี่เหลียวมองหน้าประตูดอย่างอดไม่ได้

อวีนกลางมองนาง กล่าวอย่างเย็นชา “ข้ารับรองว่าเจ้าจะถูกสังหาร ก่อนวิ่งออกไป ยายหนูไร่เตยงสา ถ้าอยากให้นายท่านอย่างข้าฝั่งเจ้า เจ้าก็ตะโกนเถิด!”

“อย่าสังหารข้า! ข้าไม่ตะโกนแล้ว!” คราวนี้น้ำเสียงของฮวาปู้ชี่สิ้นเครือ แล้วจริงๆ นางหันหลังกลับ แข็งขาอ่อนแรงจนขยับไม่ได้ หวาดกลัว จนดวงตาเริ่มมีละอองน้ำใส ก่อนค่อยๆ ร่วงพรั่งลงมาในที่สุด

ภายในกระท่อมไร้แสงไฟ มีเพียงแสงสะท้อนจากหิมะที่ส่องผ่านทางหน้าต่างกระดาดเข้ามาเล็กน้อยเท่านั้น อวีนกลางเหม่อมองฮวาปู้ชี่ราวกับสูญเสียวิญญาณบางส่วน เขารู้สึกว่านางช่างน่าสงสารเหมือนลูกสุนัข หากไม่ใช่เพราะตกอยู่ในสถานการณ์คับขันอันตราย อวีนกลางเชื่อว่า เขาไม่มีทางทำให้แม่นางน้อยเช่นนี้ต้องตกใจกลัว เขากล่าวเสียงอ่อน “อย่างน้อยเจ้าช่วยข้า ข้ายอมไม่มีทางสังหารเจ้า เพียงรบกวนเจ้าช่วยพันแผลให้ข้าสักหน่อย ข้าจะรีบจากไปโดยเร็วที่สุด ไม่นำเรื่องเดือดร้อนมาให้เจ้า”

ฮวาปู้ชี่ขยับไปหน้าเตียงอย่างเชื่องช้า มองร่างอวีนกลางที่เต็มไปด้วยเลือดอย่างโง่งม ไม่รู้จะเริ่มลงมือจากที่ใดดี

อวีนกลางถอดเสื้อออกอย่างสิ้นเปลืองเรียวแรงเพราะบาดแผลบนหลังแห่งกรังติดเสื้อ ขยับตัวเพียงเล็กน้อยก็นำมาซึ่งความเจ็บปวดอย่างยิ่ง เขาขมวดคิ้วบอเสียงต่ำ “ฉีกผ้าปูที่นอนแล้วเอามาพันแผล!”

ฮวาปู้ชี่จับผ้าปูที่นอน หวนนึกถึงเมื่อคืนที่ยังได้นอนกอดอาหวง

โทสะในใจพลันพุ่งขึ้นมาอีกรอบ เสียงฉีกขาดของผ้าปูที่นอนราวกับคมมีดที่แทงทะลุหัวใจของนางอย่างรุนแรง นางพันผ้าให้อวีนหลงเงียบๆ น้ำตาร่วงริน เพราะภายในห้องนี้ไร้เงาของอาหวงแล้ว

หลังพันแผลเสร็จ อวีนหลงลองขยับดู พบว่าสบายตัวขึ้นไม่น้อย เขาหิวและอ่อนเพลียจึงอยากกินอาหารสักเล็กน้อยเพื่อฟื้นฟูพลังกำลังจะได้รับจากไปให้เร็วที่สุด พอเห็นฮวาบูชี่หลังน้ำตาไม่หยุด ถึงเพิ่งรำลึกได้ว่าตนเองข่มขู่เด็กหญิงอายุสิบสองสิบสามคนหนึ่ง อดละอายใจไม่ได้ ทว่าสถานการณ์คับขันเช่นนี้เขาได้แต่แก่งัดทำเป็นดูร้ายนรกแล้ว จึงฮวาบูชี่เซมิ่งถามว่า “ที่นี่มีของกินหรือไม่!”

หัวใจของฮวาบูชี่กระตุกวบ หลบตาลงแล้วตอบ “นอกเรือนมีหัวไชเท้า ข้าจะไปเอามาให้”

ท่าทางของนางยามนี้ดูใสซื่อและน่าสงสาร ทั้งสวนผักเป็นที่กว้างโล่ง อวีนหลงจึงไม่ติดใจอันใด เพียงตอบรับพร้อมหายใจหนักๆ “ได้”

เห็นเขาพยักหน้า ฮวาบูชี่ค่อยเดินออกไป พอเดินถึงหน้าประตู นางหันหน้ามาเห็นอวีนหลงหลับตาพักผ่อน มือดึงประตูปิดฉับและลงกลอนอย่างรวดเร็ว จากนั้นหยิบกระโถกกับตะหลิวข้างกระท่อมขึ้นมาเคาะ อ้าปากตะโกนลั่น “ผู้ใดก็ได้! จับหัวขโมย! มีหัวขโมย! เกิดไฟไหม้...”

อวีนหลงได้ยินทั้งเสียงลงกลอนประตูและเสียงร้องตะโกนของฮวาบูชี่ ลอบด่ายายเด็กหน้าเหม็นว่าเล่นจ๊วได้ตึ๊ง! เขายกกระบี่ขึ้นแล้วพุ่งออกทางหน้าต่าง

หน้าต่างถูกกระแทกจนพัง จากนั้นอวีนหลงก็กระโดดออกมา

ฮวาบูชี่หันขวับกลับไปมองตามเสียง สบกับดวงตาเยียบเย็นคู่นั้น ซึ่งจับจ้องนางท่ามกลางประกายหิมะ ในใจแตกตื่น โยนกระโถกทิ้งโครม รีบวิ่งไปทางด้านหลังสวนผัก อ้าปากส่งเสียงดังกว่าเดิม

“ยายเด็กหน้าเหม็น กล้าหักหลังนายท่านอย่างซ้ำ!” อวีนหลงคำรามเสียงล่อดไรรพิน

เสียงของนางกระจ่างใส กังวานก้องท่ามกลางราตรีอันมืดมิด หมูตึก

โอสถศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่สถานที่ธรรมดา วิชาแพทย์ที่สืบทอดของสกุลหลินช่วยรักษาคนในยุคทรภพมากมาย ยังขี้ใจยอดฝีมือกลุ่มหนึ่งให้ดูแลรักษาความปลอดภัยของคฤหาสน์ด้วย ไกลออกไปค่อยเริ่มมีคนจุดไฟถือโคมวิ่งมาที่สวน อวีนกลางยอมมื่อจาลั้ตาม เพียงจ้องนางที่วิ่งรวดเร็วราวกระต่ายอย่างแค้นเคือง ก้อนหินหลังเดินชวนเซ่ไปที่กำแพง

กำแพงอิฐฝั่งสวนของคฤหาสน์สกุลหลินสูงอย่างน้อยสองจั้ง⁷ อวีนกลางสูดลมหายใจ หมายถึงกระโดดข้ามกำแพง บาดแผลจากกระบีที่แผ่นหลังปริออกทันที ทำเอาเขาเจ็บจนต้องมุ่นคิ้ว ตามปกติความสูงระดับนี้ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา หากเวลานี้เขามีเพียงใจแต่ไร้เรี่ยวแรง ยามที่ได้รับบาดเจ็บและหนีตายเขาใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายกระโดดเข้ามา พอถึงยามนี้กลับมื่อจกรโดดออกไปได้ มองแสงไฟนอกสวนเคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อวีนกลางเลื่อนสายตาลงเห็นโพรงสุนัขลอดข้างกำแพง จึงหลับตาก็มลงไป

อวาปู้ชี่วิ่งออกจากสวนอย่างรวดเร็ว ความคั่งแค้นอัดแน่นในอกพรั่งพรูออกมา นางหวังว่าคนในหมู่ตึกจะจับอวีนกลางได้และแก้แค้นให้อาหวงจั้งหะที่นางหันกลับไปพลันพบว่าอวีนกลางกำลังมุดโพรงสุนัขลอด เขาคิดจะหนีอย่างนั้นหรือ อวาปู้ชี่ชะงักผีเท้า ตะโกนเสียงดั่งลั่น “เจ้าหัวขโมยจะมุดโพรงสุนัขหนีแล้ว! เขามุดโพรงสุนัขแล้ว! เขามุดโพรงสุนัขแล้ว!”

เสียงใส่ก้วงวานก้องท่ามกลางความมืดลอยเข้าหูของอวีนกลาง โทสะเต็มใบหน้าหล่อเหลาที่ขาวซีด ประมุขน้อยแห่งป้อมหินเมฆาที่หน้าเกรงขามถึงกับมุดโพรงสุนัขเพื่อหนีเอาชีวิตรอด หากวันหน้ายายเด็กนี้จำได้แล้วปล่อยข่าวออกไป เขายังมีหน้ายื่นอยู่ในยุคทรภพอีกหรือ

ลูกผู้ชายยัดได้หดได้ แค้นครั้งนี้เขาต้องจัดการแน่! อวีนกลางกัดฟันกรอด ก้มมองโพรงสุนัขลอดที่มีดมิดได้กำแพง แแบกรับความเจ็บปวดจากบาดแผล รวบรวมกำลังภายในทวาดเสียงเย็นเยียบ “ยายเด็กหน้าเหม็น! เจ้าตายแน่! นายน้อยอย่างข้าจะต้องกลับมาหาเจ้าแน่!”

⁷ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 จั้งประมาณ 3.33 เมตร

เสียงของเขาข้ามผ่านกำแพงเพียงแผ่วเบา ฮวาบูชี้กลับรู้สึกคล้ายถูก
อสึนิบาต ขาทั้งสองข้างอ่อนแรงวูบ ล้มหัวที่มลงไปในกองหิมะ ทำให้
ลิ้มรสหิมะเข้าไปเต็มปาก

2

พี่ชายเขียน

หมู่ตึกโอสถคักดีสิทธ์ เป็นสกุลใหญ่มีหน้ามีตาอันดับหนึ่งของตำบลเย่าหลิง หมู่ตึกโอสถคักดีสิทธ์ปรากฏขึ้นก่อนจึงค่อยมีตำบลเย่าหลิงตามมา ผู้คนเกินกว่าครึ่งของตำบลล้วนพึ่งพาหมู่ตึกโอสถคักดีสิทธ์ในการดำรงชีวิต วิชาแพทย์ที่สืบทอดกันรุ่นสู่รุ่นของสกุลหลินถึงขนาดชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนชีพได้ ชื่อเสียงจึงระบือไปทั่วยุทธภพ คนท่อยุทธภพมีผู้ใดบ้างไม่โดนดาบ สหายยุทธภพได้รับบาดเจ็บทุกวัน แต่หากไม่ใช่ฐานะใหญ่โตน้อยครั้งจะมารบกวนสกุลหลิน ขณะเดียวกันเมื่อหมู่ตึกโอสถคักดีสิทธ์เกิดเรื่อง ผู้คนจำนวนมากพร้อมให้ความช่วยเหลือทันที ช่วยให้พวกเขามีทางหนีที่โล่งมากขึ้น ทำให้คนสกุลหลินซาบซึ้งใจยิ่งนัก

นึกไม่ถึงว่าจะจะมีโจรบุกเข้ามาในหมู่ตึกโอสถคักดีสิทธ์ นายท่านหลินผู้เป็นประมุขหมู่ตึกยอมตบถอกตกใจเป็นธรรมดา

ลำพังสุนัขตายตัวเดียว นายท่านหลินไม่มีทางเกิดโทษะ ยามข่าวจากสวนผักมาถึง นายท่านรองสกุลหลินผู้มีหน้าที่ดูแลสวนสมุนไพรบนเขาได้ส่งคนมารายงานแล้วว่า มีหัวขโมยคนหนึ่งบุกเข้ามา เจ้าหัวขโมยผู้นั้นคิดจะขโมยยา ระหว่างต่อสู้กันอย่างซูลมุนยังหวัดทำลายยาไปฮวาเหล็งเซียง¹

¹ เป็นยาบำรุงเพื่อให้อ่อนเยาว์

ที่จะมอบให้บรรดาอนุภรรยาของข้าหลวงหวงเสี่ยวหาย ดวงตาของนายท่านหลิน พลันเบิกกว้าง แม้แต่หมวดเครากรักริมยังถูกลมพัดปลิวไสว

พร้อมกันนั้นแว่วเสียงว่าเจ้อหัวขโมยดังมาจากทางสวนผัก นายท่าน หลินรีบออกคำสั่งให้ผู้คุ้มกันแยกย้ายไปตามทางหลายสาย ห้ามหยุดการค้นหา จนกว่าจะเจอเจ้าหัวขโมย

ยามที่ประมุขหมู่ตึกโมโห หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ย่อมนุ่นวายและทะเละ จนดูไม่ได้ ต้องเร่งระดมพล จัดแบ่งเส้นทาง จุดคบเพลิงออกตามจับหัวขโมย

ผู้คุ้มกันกลุ่มแรกที่ไล่ตามมาจนถึงสวนผักซักถามชาวปู้ชี่เพียงไม่กี่ประโยคก็เร่งร้อนจากไป ทั้งชาวปู้ชี่ให้เดินกลับไปกลับมาในกระถ่อม เป็นครู่ ค่อยหยิบขามขอทานที่สาวจิวทิงไว้ขึ้นมา เก็บข้าวของอีกเล็กน้อย และห่อมันเทศจำนวนหนึ่ง หลบหนีออกจากหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ผ่านทาง โพรงสุนัข

ลำคอของนางยังรู้สึกถึงปลายนิ้วเย็นเฉียบของเจ้าหัวขโมยผู้นั้น ทั้งเสียงเยียบเย็นยังดังก้องในหู ชาวปู้ชี่คิดว่าหลบหนีไปก่อนย่อมดีกว่า รอให้คนกลับมาแก้แค้นที่หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ ถึงอย่างไรในสายตาของคนหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ นางก็เป็นเพียงขอทานน้อยที่พึ่งใบบุญของคน สกูลหลินเพื่อให้มีชีวิตรอดเท่านั้น

สายลมยามค่ำคืนที่มีหิมะโปรยปรายกริดบาราวคมมืด ชาวปู้ชี่ที่ใช้ ผ้าพันหน้าพันคอมิดชิดซุกมือสองข้างในแขนเสื้อก็ยังไม่ไหว นางหนาวสั่น จนฟันกระแทกกันก็กึก ๆ รู้ดีว่าหากยังไม่รีบหาสถานที่ก่อไฟอบอุ่นร่างกาย วันพรุ่งก็ไม่ต้องพูดถึงแล้ว ยิ่งย่อนหนักไปถึงสาวจิวที่หนาวตาย นางก็รีบเร่ง ผีเท้ากระหืดกระหอบไปยังอารามเจิงหวง หมายถึงใช้เป็นสถานที่หลบพายุหิมะ ในค่านี

ประตูอารามเก่าทรุดโทรมมีแสงสว่างลอดออกมาจมองเห็นได้แต่ไกล ชาวปู้ชี่เกรงว่าเจ้าหัวขโมยผู้นั้นจะหนีมาหลบที่นี่ จึงลั้งเลครูหนึ่ง ก่อเดิน อ้อมไปหลังอาราม

นางเขย่งปลายเท้ามองผ่านหน้าต่างผุพัง พบว่ามีคุณชายอายุน้อย คนหนึ่งกับคนแต่งกายเหมือนเด็กรับใช้อีกคนก้อไปอย่างกระต่ายอยู่ น้ำลาย ของฮวาปู้ชี่ไหลออกมาทันที

ฉับพลันคุณชายอายุผู้นั้นก็หันหน้ามา ฮวาปู้ชี่หลบไม่ทัน สบตา เขาเข้า

คุณชายผู้นั้นตกตะลึง ฮวาปู้ชี่ก็กลับมองอย่างเคลิบเคลิ้ม

คุณชายผู้นี้อายุราวสิบแปดสิบเก้าปี คิดไม่ถึงว่าเขาจะงดงามยิ่งกว่า คุณหนูสี่ของคฤหาสน์สกุลหลินเสียอีก!

ไม่เพียงเท่านั้น เลือดลมของเขายังทำจากชนชั้นจึงจอกสีขาวบริสุทธิ์ ชับเห็นป้ายหยกสีเขียวสดดูขิงไซ² ในหมั้นตฤดูที่ห้อยเอว กล่าวได้ว่า เป็นบุรุษที่มีเงินทั้งยังงดงามยิ่งกว่าสตรี เช่นนี้หมายความว่าอันใดนะหรือ หมายความว่าเขาเป็นปีศาจที่ล่องลวงสตรีทั้งแผ่นดินให้กระทำผิดนะสิ! ฮวาปู้ชี่ แพบจะเอาหัวโขกพื้นขอบคุณสวรรค์ที่เมตตาส่งคนงามมาเบื่องหน้า ผู้หญิง ที่ทะเลมิตมาอาจไม่งดงามและไม่มีเงิน แต่นางจะต้องได้รับสิทธิพิเศษ ที่ไม่เหมือนใคร ยามออกจากเรือนต้องพบบุรุษรูปงาม ทั้งบุรุษรูปงามนั้น จะต้องรักนางเพียงคนเดียว!

นางรีบเปิดท่อนผ้า หนุ่มรูปงามอย่างกระต่าย นางก็เตรียมมันเทศ สองสามหัว

“คุณชาย ในเมื่อหลบหิมะเหมือนกัน ขอยืมไฟสักหน่อยได้หรือไม่”

“แม่นาง ข้าไม่เคยกินของอร่อยแบบนี้มาก่อน นี่เป็นสิ่งใดหรือ”

“มันเทศ! นายน้อยผู้สูงศักดิ์จะเคยกินได้อย่างไร!”

ช่างเป็นบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ ทั้งสามารถแสดงให้เห็นถึงความ ใจเผลาของคุณชายผู้ร่ำรวยกับนิสัยของเด็กสาวผู้ไม่มีเงิน! ฮวาปู้ชี่จินตนาการ อย่างโง่เง่า รู้สึกราวกับตนเองได้ออกเรือนกับคนรวยและถือซามข้าวทองคำ เรียบร้อยแล้ว

²ผักกวางตุ้ง

จังหวัดที่นางถือนั้นเทศหัวใหญ่ไว้แน่นและกำลังจะเริ่มแผนการเกี่ยวพาอย่างตื่นเต้น กลับเห็นกลุ่มคนถือคอบเพลิงตรงมาทางอาราม จึงรีบหัดศิระษทันควัน

ม่อรว้วเพยเห็นดวงตาดำลลับคู้่นั้นจู่ ๆ ก็หายวับไป อดหัวเราะไม่ได้ พอดีกับหันหน้าไปเห็นผู้คู้่มกันของคฤหาสน์สกุลหลินถือคอบเพลิงเข้ามาในอาราม

“มิทราบว่าคุณชายมาจากที่ใด เหตุใดจึงมาที่หมู่ตึกโฮสถักดีลสิทธ์” หัวหน้าผู้คู้่มกันเห็นว่ามิคนอยู่ในอารามสองคน คนที่แต่งตัวคล้ายคุณชายหน้าตาหล่อเหลายิ่ง ทั้งยังสวมเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกราคาแพง จึงไต่ถามอย่างสุภาพ

“ข้าเป็นคนเมืองวังจิง มาทำธุระที่ตำบลเย่าหลิง เพราะโรงเตี๊ยมเต็มหมดแล้ว จึงจำต้องอาศัยค้างแรมที่อารามหนึ่งคืน ขอบังอาจถามพี่ชายว่ามีเรื่องใดหรือ” ม่อรว้วเพยตอบ ยิ้มน้อยๆ

ฉับพลันนั้น เด็กรับใช้ที่อยู่ด้านข้างโถงออกมา ผู้คู้่มกันคนนั้นเหลียวมอง เห็นเด็กรับใช้อายุสิบห้าสิบหกปีนอนบนกองหญ้าแห้งคลบล้างผู้ป่วย ผู้คู้่มกันอยู่ที่หมู่ตึกโฮสถักดีลสิทธ์มานานย่อมมีประสบการณ์อยู่บ้าง ยามได้ยินเสียงไต่ก็แยกแยะได้ทันทีว่าเป็นอาการบาดเจ็บ เขาหันหน้าตะโกนทันควัน “เด็กรับใช้คนนี้ได้รับบาดเจ็บ!”

ได้ยินถ้อยคำนี้ ผู้คู้่มกันที่อยู่นอกอารามถือกระบี่บุกเข้ามา ยืนล้อมคนทั้งสองไว้

ม่อรว้วเพยขมวดคิ้ว หากน้ำเสียงที่กล่าวยังอ่อนโยน “เด็กรับใช้ของข้าน้อยคนนี้ได้รับบาดเจ็บที่แผ่นหลัง พอดีกับหมู่ตึกโฮสถักดีลสิทธ์อยู่ไม่ไกล จึงคิดว่าวันรุ่งขึ้นจะไปหาท่านหมอที่หมู่ตึก”

เจ้าหัวขโมยที่หนีไปอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กรับใช้ผู้นี้ ทั้งสาวปู่ชื้อยังบอกว่าขโมยได้รับบาดเจ็บที่แผ่นหลัง บรรดาผู้คู้่มกันไหนเลยจะยอมฟังคำอธิบายของม่อรว้วเพย ผู้คู้่มกันคนหนึ่งพลันตวาด “ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ได้ จะต้องเป็นเขาอย่างแน่นอน!”

“ใช่ ไม่แน่ว่าคนหนึ่งเข้าไปขโมยยา ส่วนอีกคนคอยสนับสนุน อยู่ข้างนอก!”

“มดพวกเขากลับไปที่หมูกัก!”

ผู้คนเริ่มโหวกเหวกโวยวาย ทั้งบางคนยังคิดจะชิงลงมือก่อนเพื่อ เป็นฝ่ายได้เปรียบ

ฮวาปู้ชี่เห็นดอกไม้เพลิงดอกหนึ่งพุ่งขึ้นสู่หน้าด้านหลังอาราม รู้ว่าเป็น การแจ้งข่าว อีกไม่นานจะต้องมีผู้คุ้มกันของสกุลหลินและยอดฝีมือจำนวนมาก มาที่นี้ นางหันมองหน้าผาสูงตระหง่านหลังอารามแล้วได้แต่ทอดถอนใจ ช่วยแท้ๆ คิดจะหนี แต่กลับถูกผู้คุ้มกันของคฤหาสน์สกุลหลินจับเสียได้

ในอารามปรากฏเสียงดังเคื่องคร่ำ ฟังคล้ายเสียงกระบี่ร่วงตกพื้น ฮวาปู้ชี่ไหนเลยจะมีแก๊ใจอยู่ชมความครึกครื้นอีก นางฉวยจังหวะที่ด้านใน ชุลมุนวุ่นวาย ก็มั่วลวง จรดปลายเท้าย่องออกจากอาราม

คนเรคราวอัปโชคเพียงดีมน้ำเย็นก็เสียฟันแล้ว! นางเพิ่งออกมา ก็เจอพ่อบ้านหลิวของคฤหาสน์สกุลหลินเร่งร้อนมา ฮวาปู้ชี่นึกคิดอย่างฉับไว ซึ่ไปข้างใน เอ่ยเสียงดัง “พ่อบ้านหลิว เจ้าหัวขโมยที่ได้รับบาดเจ็บที่แผ่นหลัง อยู่ข้างโน้น! เขายังมีผู้สมรู้ร่วมคิดอีกคนเจ้าคะ!”

นางตะโกนด้วยแรงทั้งหมดที่มี ลมเย็นจึงพัดกรูเข้าปากทำให้ต้อง ก้มลงไอ พ่อบ้านหลิวได้ยินเสียงเช่นฆาตังมาจากข้างในอาราม ย่อมไม่ทัน สังเกตเห็นท่อผ้าที่ฮวาปู้ชี่สะพายอยู่ เขามีวิชายุทธ์ค่อนข้างสูง จึงทะยานร่าง ผ่านฮวาปู้ชี่ไปโดยท่าไม้แตะพื้น กระทั่งเรื่องที่ฮวาปู้ชี่ไปก็ลืมนั่น

ฮวาปู้ชี่ถอนหายใจโล่งอกที่พ้นภัย ออกวิ่งไปยังทิศทางตรงกันข้าม เห็นบริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยผู้คน ถึงหันมองในอารามแล้วคิดอย่างพึงใจ ขอโทษพี่ชายรูปงามด้วย แม้เจ้าจะงามมาก แต่ข้าคิดว่าตัวข้าสำคัญกว่า รอให้ท่านอธิบายให้ชัดเจน แม่นางอย่างข้าก็หนีไปไกลแล้ว นางกระชับท่อผ้า บนหลัง รีบวิ่งขึ้นเขา

ตำบลเย่าหลิงรายล้อมด้วยภูเขาและแม่น้ำ บ้านเรือนจึงปลูกอยู่ตามแนวเขา มีลักษณะคล้ายมังกรนอนทอดตัวยาว

ฮวาปู้ซึ่งกระหืดกระหอบป็นขึ้นไปบนเนินเขา เหลียวมองแสงไฟที่อยู่ห่างออกไป รู้สึกใจหายอยู่บ้าง ลมภูเขาพัดผ่านเสื้อผ้าบนร่างซึ่งบางราวกับกระดาษ นางหยุดคิดครู่หนึ่ง ค่อยตัดสินใจหาโพรงบนภูเขาที่เคยพบยามชุดสมุนไพรก่อนหน้านี้เป็นที่พักชั่วคราว

ความจริงโพรงนั้นคล้ายรูหูของแมว ข้างนอกเล็กแต่ข้างในกว้าง ตำบลเย่าหลิงเจริญรุ่งเรืองเพราะอาศัยหมู่ตึกโอสธศักดิ์สิทธิ์ เกือบทุกคนในตำบลมักขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรและล่าสัตว์ นานวันเข้าเพื่อความสะดวกในการพักผ่อนและเพื่อหลีกเลี่ยงสัตว์ป่า จึงขุดโพรงเช่นนี้ไว้ โดยขุดไว้ใต้ลม พอถอกองไฟข้างในก็จะไม่ถูกควันรม และยังอาศัยกองไฟตรงปากทางเข้าป้องกันไม่ให้สัตว์ป่าเข้าใกล้

ฮวาปู้ที่เปิดห่อผ้า หยิบมีดผ่าพินออกมาพ่นพุ่มไม้แห้งเล็กน้อย จากนั้นไม่นานก็จุดไฟ นางเอาหิมะมาฉูไปหน้าที่โดนความเย็นจนชาไปหมด ผ่านไปสักพักถึงค่อยมีความรู้สึกขึ้นมาบ้าง

มันเทศที่เผาอยู่ในกองไฟสุกแล้ว พอลอกเปลือกออกก็ส่งกลิ่นหอมหวาน ฮวาปู้ซึ่งสุดดมอย่างเคลิบเคลิ้มค่อยกัดคำใหญ่ ทำเอาร้อนจนต้องเป่าปาก

“ยังมีอีกหรือไม่”

“มีสิ” นางพิมพ์่าตอบ พอได้สติ เงยหน้าขึ้น เห็นร่างสง่างามที่สวมเสื้อคลุมขนสุนัขจึงจอกยืนอยู่ท่ามกลางหิมะ พาให้เกือบจะล้าลัมมันเทศเผาจนหายใจไม่ออก

ม่อริ้วเพยก้มตัวมุดเข้ามาในโพรง ยืนซามที่เต็มไปด้วยน้ำให้นางยืมเล็กน้อย กล่าววว่า “เจ้าช่างหาที่ซออนตัวเก่งจริง ๆ ข้าตามเจ้าขึ้นเขา ยังต้องเสียเวลาหาอยู่ตั้งนาน!”

ฮวาปู้ซึ่งตีมน้ำอีกใหญ่ค่อยกลืนมันเทศเผาที่ติดคอลงไปได้ สายตาไม่ละจากใบหน้าของม่อริ้วเพยสักขณะ นางคิดว่าเอาน้ำร้อนสาดหน้า

ของเขาแล้ววิ่งหนีดีหรือไม่ แต่นี่เป็นความคิดชั่ววูบเท่านั้น นางรู้ตัวดีว่า ขาสั้น ๆ ไม่มีทางวิ่งหนีพ้น นางไม่เป็นวิชายุทธ์พิสดารพวกนั้นแม้แต่นิด จะให้สู้ก็สู้ไม่ชนะ ดังนั้นความคิดเหล่านี้จึงถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เบนความสนใจ ทั้งหมดไปที่ใบหน้าของม่อร้วเพยที่ทำให้คนมีอาจมองข้าม

ปลายจอนเรียวแหลม นัยน์ตาพราวระยับดุจดวงดาว จากคิ้วถึงปาก ไม่มีส่วนใดที่ไม่เหมือนผลงานแกะสลักอันประณีตสมบูรณ์แบบ

ม่อร้วเพยคล้ายถูกมองจนชินแล้ว จึงแสร้งไม่เห็นสายตาเคลิบเคลิ้ม จนทำให้คนไม่สบายใจของอวาปู้ชี หยิบมันเทศเผาข้างกองไฟขึ้นมาเอง เขาลอกเปลือกออกแล้วกินช้า ๆ มีหน้าซำยังตั้งขามในมือของอวาปู้ชี ซึ่งตกตะลึงอยู่มาตี๋มด้วย

อวาปู้ชีคิดอย่างใจลอยว่าในนั้นมีน้ำลายของนาง! ฉับพลันก็คิดอีกว่า ในนั้นยังมีน้ำลายของฮวาจิวกับอ่าวหวังด้วย นางรู้สึกสะอิดสะเอียน พออมมันเทศเผาที่ไม่รู้สึกอยากอาหารอีก

“ไหนไม่พูดแล้วเล่า หรือกลัว ยามที่ใส่ความข้าไม่เห็นจี้ขลาดแบบนี้เลยนี่” ม่อร้วเพยไม่ได้กินกระต่ายอย่างในอาราม กลับเสียงอันตราย ออกตามหาอวาปู้ชีท่ามกลางพายุหิมะ ทั้งเหนื่อยทั้งหิว ในใจมีเปลวไฟ ลุกโชน เพียงแต่เขาส่งามมาตลอดจนเป็นนิสัย ต่อให้เป็นถ้อยคำเหน็บแนม เพื่อระบายโทสะก็ยังคงพูดเนิบนาบ

ยามนี้อวาปู้ชีไม่สนใจความคิดมิตีมีร้ายของตนเองอีกต่อไป เขาพบตัวนางแล้ว ไหนเลยนางจะมีจุดจบที่ดี กล้าเสียงอันตรายขึ้นเขาเพียงลำพัง ท่ามกลางพายุหิมะเช่นนี้ เขาย่อมไม่ใช่บัณฑิตธรรมดา นางเหลือบมองปากทางเข้าที่เขาเอาตัวขวางไว้จนมืดซิด คำนวนถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดในใจ กะพริบตาปริบ ๆ กล่าวคล้ายไม่ได้รับความเป็นธรรม “ข้าเหนื่อยไม่ได้ กลัวท่าน ข้าเหนื่อยเพียงตกใจที่คุณชายสูงศักดิ์อย่างท่านกินมันเทศเผาที่มีแต่คนยากจนเท่านั้นที่จะกิน! แล้วข้าเหนื่อยใส่ความท่านที่ใด คินนี้มีหัวขโมย คนหนึ่งบุกเข้าไปในหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ มีหน้าซำรูปร่างยังใกล้เคียงกับเด็กรับใช้ของท่านด้วย พอเห็น ข้าเหนื่อยก็ต้องตะโกนเป็นธรรมดา!”

จำคนผิดจริง ๆ อย่างนั้นหรือ ม่อริ้วเพยมองฮวาบูชื่ออย่างสงสัย นางสวมเสื้อกันหนาวสีเขียวเก่า ๆ ผ้าพันศีรษะเผยให้เห็นใบหน้าแดงก่ำ จากความเย็น หากดวงตาคู่นั้นกลับงมมิ่ง ภายในคล้ายบรรจูปลวไฟ ที่ไหวระริก มองดูก็รู้ว่าเป็นเด็กฉลาด ยายเด็กนี่คงอายุราวสิบสองสิบสาม แต่กลับใจกล้าขึ้นเขาคคนเดียว

เขาเหลือบมองท่อผ้าข้างนาง รอยยิ้มยังปรากฏขณะเอ่ยคำ “หากเจ้า ไม่ได้ทำอันใดผิด เหตุใดต้องเก็บข้าวเก็บของหนีด้วย”

“เจ้าหวัชโมยที่บุกเข้ามาในหมู่ตึกถูกข้าน้อยจับได้ ข้าน้อยตะโกน ให้คนจับกุมเขา เขากลับข่มขู่ว่าจะกลับมาที่หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์อีกครั้ง เพื่อเอาชีวิตข้าน้อย หากข้าน้อยไม่หนี จะให้ข้าน้อยอยู่รอความตายอย่างนั้นหรือ ข้าน้อยกลัว...” ฮวาบูที่ติดตามฮวาจิวเป็นขอทานตั้งแต่เล็ก เปลี่ยนสีหน้า ได้เร็วยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสือเสียอีก พูดถึงตรงนี้น้ำเสียงก็เจือสะอื้น น้ำตาเอ่อคลอจวนจะไหลได้ตลอดเวลา

ม่อริ้วเพยพลันใจอ่อน เสียงที่เอื่อยนุ่มนวลขึ้น “ยามนี้คนของหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์มั่นใจว่าเจียนเซิงเป็นหวัชโมยที่บุกเข้าไปในหมู่ตึก ข้าจะพาเขาไปรักษาอาการบาดเจ็บที่หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์พอดี เจ้าตามข้ากลับไป เป็นพยานเถิด เสร็จแล้วข้าจะขอความเมตตาจากท่านประมุขหลินให้ หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์มียอดฝีมือก่อนข้างมาก ท่านประมุขหลินจะต้องสั่งให้คนคุ้มครองเจ้าแน่ เจ้ายังเด็กเกินไปที่จะเร่ร่อนอยู่ข้างนอกคนเดียว”

ฮวาบูชี้ตักตะลึง

เถียนซีที่เป็นบ่าวรับใช้เฝ้าประตูด้านในกับเยว่จี้สาวใช้ที่ทำงานในห้องครัวเคยแอบหนีตามกัน หลังถูกจับได้ เถียนซีถูกขายเป็นทาสที่ชายแดน ส่วนเยว่จี้ถูกหญิงค้ามนุษย์พาตัวไป

ผู้คนยังกล่าวอีกว่า สกูลหลินแห่งหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์นั้นว่าจิตใจดี มีเมตตา ปกติถ้าจับบ่าวรับใช้ที่ทั้งเจ้านายและลอบหนีตามกันไปแบบนี้ได้ จะต้องตีให้ตายคาที่ คิดไม่ถึงว่านายท่านหลินกลับเว้นทางรอดให้คนทั้งคู่

หากท่านประมุขหลินรู้ว่านางแอบหนี นางยังจะมีจุดจบที่ดีอีกหรือ

ถูกเขียนตีแล้วขายออกไป แม้มไม่ถึงกับเอาชีวิตของนาง แต่ก็ทำให้ชีวิตของนางหายไปครึ่งหนึ่ง ฮวาปู้๋ซึ่งรู้สึกหนาวจนสั่นสะท้าน

นางกำมือแน่น แหงนหน้ามองม่อร้วเฟย กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว “ฮูหยินผู้เฒ่าหลินรับเลี้ยงข้าน้อยตั้งแต่เล็ก ข้าน้อยจะทำให้หมู่ตีกโอสถศักดิ์สิทธิ์ต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยได้อย่างไร หากข้าน้อยไปแล้ว เจ้าหัวขโมยยอมไม่ระบายนแค้นกับหมู่ตีกโอสถศักดิ์สิทธิ์! ดังนั้นข้าน้อยต้องไป ท่านอย่าพาข้าน้อยกลับไปเลย! ด้วยนิสัยของท่านประมุขหลิน เขาจะต้องปกป้องข้าน้อยจนถึงที่สุดแน่! แม้อข้าน้อยอายุยังน้อยและไม่เคยเรียนหนังสือ แต่ก็เข้าใจคำว่าทดแทนบุญคุณ ข้าน้อยไม่มีทางทำให้หมู่ตีกโอสถศักดิ์สิทธิ์เดือดร้อนไปด้วย!”

ม่อร้วเฟยตกตะลึง อดหัวเราะไม่ได้ ทำกำหมัดของฮวาปู้๋ซึ่งน่ารักเกินไปแล้ว! นางที่ถูกห่ออยู่ในเสื้อนวมคงคิดว่าตนเองเป็นต้นไม้ใหญ่ ทว่ามีผู้บอกว่านางเป็นถั่วงอกอวบอ้วนแข็งแรงกล้าหาญคงจะเหมาะสมมากกว่า

“น่าขำมากอย่างนั้นรี” ฮวาปู้๋ซึ่งเบิกตาโตแสรังทำเป็นใสซื่อไร้เดียงสา กล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ “ดูจากการแต่งตัวของคุณชายแล้วคงจะเป็นนายน้อยในสกุลสูงศักดิ์ ต้องมีคนรับรองอย่างแน่นอน นายท่านเป็นคนจิตใจดี เขาไม่มีทางปรักปรำคนส่งเดช ท่านไม่ต้องห่วงเด็กรับใช้ของนายท่านหรอก รอให้ฟ้าสว่างและหิมะหยุดตกแล้ว ท่านก็กลับหมู่ตีกโอสถศักดิ์สิทธิ์เถิด จะได้ถือโอกาสบอกลานายท่านหลินแทนข้าด้วย บอกว่าปู้๋ไม่ยอมให้หมู่ตีกโอสถศักดิ์สิทธิ์ต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย จะสืบทอดปณิธานของท่านเอาเก้าพื้นฟูสกุลฮวาขึ้นมาอีกครั้ง!”

ม่อร้วเฟยมองฮวาปู้๋ด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย นางฉลาดเฉลียวไม่เหมือนสาวใช้ทั่วไป พุดจามีเหตุผลมาก นับว่ามี...ความสามารถในการกลับผิดให้เป็นถูก กลับถูกให้เป็นผิด เด็กน้อยผู้เสแสร้งทำเป็นไร้เดียงสาย่อมสามารถหลอกคนได้มากมาย ในใจของม่อร้วเฟยพลันสั่นไหวเล็กน้อย คล้ายนึกถึงเรื่องเมื่อนานมาแล้ว ผ่านไปครู่ใหญ่ค่อยได้สติ ถามนาง “เจ้าชื่อปู้๋ใช้อย่างนั้นหรือ ท่านเอาเก้าของเจ้าทำงานใด”

“เป็นขอทาน ขอข้าวกิน! สกุลฮวาทั้งเก้ารุ่นเป็นขอทาน! ข้าน้อย เป็นรุ่นที่สิบ! เห็นซามที่อยู่ใม่มือของท่านหรือไม่ ท่านเอาเก้าอี้มันขอข้าว มาตลอดชีวิต! ยามที่เขาตายก็ส่งต่อซามให้ข้าน้อย!” ฮวาปู่ชี้กล่าวพร้อม ยิ้มตาทิ

มือของม่อริ้วเพยสั้นทึ่ม ยกแขนเสื้อเช็ดปาก วางซามลงบนพื้น

ไม่ว่าท่าทางของเขาจะสง่างามมากเพียงใด ก็มีอาจปกปิดความ อับอายได้ ฮวาปู่ชี้ก้มหน้าลง ซ่อนใบหน้าที่กระตุกเกร็งจนเป็นตะคริว ในเงามืด ในห้องเต็มไปด้วยค่างานดำ ผู้ใดใช้ให้เจ้าไล่ตามเข้ามา มิหนำซ้ำ ยังคิดจะส่งข้ากลับไปกันเล่า! ถึงต่อยตีไม่ชนะ แต่ก็ทำให้เจ้ารู้สึกคลืนไล่ได้

ฮวาปู่ซึ่งอวดพิงผนังพยายามกลืนหัวเราะ ดวงตาของม่อริ้วเพย มีประกายหยอกล้อวาทผ่าน เขากล่าวเสียงเบา “วันรุ่งขึ้นเจ้ากลับหมู่บ้าน โอสถศักดิ์สิทธิ์เพื่อไปเป็นพยานให้เจี้ยนเซิง ข้าจะให้ซามข้าวทองคำแก่เจ้า เจ้าจะได้ถือซามข้าวทองคำไปสืบทอดปณิธานของท่านอาแก่ของเจ้า รับรองว่า จะต้องมีหน้ามีตาอย่างยิ่งแน่”

นี่เป็นการให้รางวัลหรือทำร้ายนางกันแน่ ดวงตาของฮวาปู่ที่เบิกกว้างขึ้น ทันใด มองม่อริ้วเพยราวกับมองเงินหยวนเปา³ ร้องตะโกนอย่างตื่นเต็น “โอ้ ซามข้าวทองคำ! มีมันแล้วข้าน้อยยังต้องขอข้าวกินอีกหรือ หากเอาไป เปลี่ยนเป็นเงินก็มีกินมีใช้ตลอดชีวิตแล้ว! ถ้าท่านอาแก่ที่อยู่ในปรโลกรู้ จะต้องภูมิใจในตัวข้าน้อยอย่างแน่นอน! ขอบคุณมากเจ้าคะ...คุณชายแซ่ใด หรือเจ้าคะ”

“ม่อ! ม่อที่แปลว่าอย่าให้ผู้อื่นรังแก!” ม่อริ้วเพยตอบอย่างสุภาพ

ฮวาปู่ชี้ทำท่าเหมือนฟังไม่เข้าใจ เอ่ยต่อยิ้มๆ “ขอบคุณคุณชายม่อ มาก! ข้าน้อยจะต้องตามท่านกลับไปเป็นพยานที่หมู่บ้านโอสถศักดิ์สิทธิ์แน่นอน คุณชายสบายใจเถิด นายท่านไม่มีทางทำให้เด็กรับใช้ของคุณชายต้องลำบากใจ

³ เงินเงินในสมัยโบราณ มีลักษณะเป็นก้อนเงิน ปลายโค้งสูงทั้งสองข้าง มีรูปร่างคล้ายเรือ เป็นสัญลักษณ์ของความมั่งคั่งร่ำรวย

แต่ถึงอย่างไรปู้ชีก็ไม่อยากสร้างปัญหาให้หมูดักโอสถคักดีสิทธิ์ คุณชายไปขอร้องนายท่านว่าอยากได้ปู้ชีเป็นสาวใช้ดีหรือไม่เจ้าคะ”

นางรู้สึกว่านี่เป็นความคิดที่ดี ไม่เพียงสามารถไปจากหมูดักโอสถคักดีสิทธิ์ ยังได้อยู่ข้างกายหนุ่มรูปงามด้วย หากสามารถเห็นเขาทุกวัน นางคงเจริญอาหารมากขึ้น รอกินข้าวเบือแล้ว บางทีนางอาจจะหาทางออกได้ ชาวปู้ชีพลันคลี่ยิ้ม สีหน้าเผยความปรารถนาอย่างชัดเจน

ม่อร้วเพยหัวเราะ ลูบไบหน้าอันเป็นสาเหตุให้ใคร ๆ ล้วนอยากเป็นสาวใช้ของเขา ทว่าไม่ตอบรับ

“ข้าน้อยมีความสามารถมากนะเจ้าคะ ข้าน้อยสามารถ...”

“ข้างกายข้ามีสาวใช้เยอะแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีเจ้าก็ได้”

“อย่างนั้นข้าน้อยก็ไม่ไปเป็นพยานให้ท่านแล้ว ปล่อยให้ท่านเข้าใจผิดก็แล้วกัน!”

ม่อร้วเพยปรายตามองนางแวบหนึ่งค่อยเอ่ย “เจ้ามีสิทธิ์นั้นด้วยหรือนอนเถิด วันพรุ่งนี้พวกเราจะกลับหมูดักโอสถคักดีสิทธิ์กัน”

พอเขาหลับตา ชาวปู้ชีก็หลับตาลงอย่างไม่ยินยอม ในเมื่อเขามองข้ามความหวังดีของผู้อื่นและมีตาทมิแวไม่ นางก็ได้แต่ทิ้งความคิดมิดิมีร้ายไว้ก่อน แล้วหันมาดูแลตนเอง

หิมะยังโปรยปราย ภายในโพรงมีเพียงเสียงกิ่งไม้ที่ถูกลมพัดไหว ชาวปู้ชีร่อยุ่เนิ่นนาน ค่อยลืมตาหันมองม่อร้วเพยที่หลับสนิท ลูบมีตผาพื้นแล้วก้มลง คิดหลบหนี

“ด้านนอกหิมะตกหนัก อากาศหนาวเย็น” ม่อร้วเพยที่หลับตาอยู่พลันออกปากพูด

นี่แสรังทำเป็นหมูเพื่ออยากกินเสื่อ⁴ อย่างนั้นสินะ! ชาวปู้ชีลอบด่าทีหนึ่ง หัวเราะเหะๆ “ข้าน้อยจะไปเอากิ่งไม้แห้ง!”

⁴ หมายถึง อำพรางความสามารถที่แท้จริง แสร้งทำเป็นโง่เขลา เพื่อให้ศัตรูประมาท

“ไฟกองนี้ลุกไหม้ได้อีกครึ่งชั่วยาม⁵ ก็เกือบจะถึงเวลากลับหมู่ตึกแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปผ่าฟืนเพิ่มอีก”

ฮวาปู้ซึ่งนับัญญา ครั้นได้ยินเขาบอกว่าจะพาดนกลับไปด้วย ก็ทวาดอย่างเกรี้ยวกราด “ข้าน้อยหนาวไม่ได้หรืออย่างไร ท่านสวมเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอก ในขณะที่ข้าน้อยสวมเสื้อนวมขาดๆ ท่านไม่หนาว แต่ข้าน้อยหนาวจนทนไม่ไหวแล้ว! ไฟนี้ข้าน้อยก็เป็นคนจุด!”

เสื้อขนสัตว์ที่ยังคงมีไออุ่นจากกายเขาถูกโยนลงบนตึระะนาง ฮวาปู้ซึ่งไม่ทันได้มองการเคลื่อนไหวของม่อร้วเพยให้ชัดเจน เขาก็ท่อนางไว้ที่เสื้อขนสุนัขจิ้งจอกจนมิดชิด นอกจากหันซ้ายหันขวา มือเท้าล้วนมีอาจขยับ

“ข้าเสียมารยาทแล้ว อย่างนี้อุ่นพอหรือไม่” ม่อร้วเพยเอ่ยคำขอโทษ แต่กลับใช้สายคาดเอวผูกเอวของนางอย่างแน่นหนา

เขาเป็นห่วงจริงๆ หรือถือโอกาสมัดนางกันแน่ ฮวาปู้ซึ่งกะพริบตาปริบๆ “คุณชายถึงขนาดมอบขนให้ข้าน้อย ปู้ซึ่งขอภัยที่ทำให้คุณชายต้องลมหนาว นายท่านต้องลงโทษข้าน้อยแน่! คุณชายใช้เองเถิด!”

ม่อร้วเพยเอานิ้วดีดหน้าผากของนางที่หนึ่ง ยิ้มน้อยๆ “เด็กน้อยเพียงเปิดโปงที่เจ้าจะแอบหนีก็ดำซ้ำทางอ้อมแล้วอย่างนั้นรี ชนของข้า...”

ถูกเขาเปิดโปงถ้อยคำที่นางกล่าว ฮวาปู้ซึ่งข่มไม่พอใจ ยิ่งคิดว่ายากกลับคฤหาสน์สกุลหลินไม่แคล้วต้องถูกนายท่านหลินลงโทษ ก็หันม่ายคอตก ทำเสียงฮึดฮัด พึมพำ “ถอดเสื้อผ้าออกก็ไม่ใช่แล้ว!”

โสตรประสาทของม่อร้วเพยตีมาก จึงได้ยินอย่างชัดเจน เขาก็มลงมอง ฮวาปู้ซึ่งพลงหัวเราะ “หึๆ สวมเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกก็คือเดรัจฉานในคราบมนุษย์⁶ หากถอดเสื้อผ้าออกก็ไม่ใช่แล้ว แต่เป็น...เลวยิ่งกว่าเดรัจฉานใช่หรือไม่! น่าสนใจดี รู้หรือไม่ว่าคนที่กล้าดำซ้ำเช่นนี้มีจุดจบเช่นใด”

⁵ 1 ชั่วยาม เท่ากับ สองชั่วโมง

⁶ แปลตรงตัวว่า สัตว์เดรัจฉานที่สวมหมวกใส่เสื้อผ้า เปรียบเปรยถึงคนที่ไว้ศีลธรรมจรรยา แต่เช่นสัตว์เดรัจฉาน

รอยยิ้มของเขาจางหายในชั่วพริบตา ใบหน้าหล่อเหลาราวกับถูกปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็ง แม้แต่ดวงตาที่พร่าระยับดูจดวงดาราก็ยังเปลี่ยนเป็นเย็นชาดุจหิมะเยียบเย็น

ม่อริ้วเพยกกระชิบข้างหูฮวาปู้ชี่ “ข้าจะสั่งให้คนตัดลิ้นของเจ้าเพื่อทำเป็นกับแกล้ม!”

เขาเป็นคนโหดเหี้ยมเช่นนั้นจริงหรือ ฮวาปู้ชี่ตกใจจนตัวสั่น นึกแค่นใจว่าไฉนเมื่อครู่ตนจึงปากไวนัก นางพยายามเคลื่อนไหวตัวจนเข้าไปใกล้เขา เข้าไปเกาะม่อริ้วเพยรรวกับลูกสุนัข ยืนกรานว่า “ข้าเหนื่อยไม่ได้พูดว่าถอดเสื้อผ้าออกก็ไม่ใช่แล้วสักหน่อย! ข้าเหนื่อยพูดอย่างชัดเจนว่า ‘บอกแล้วไม่ใช่หรือ’ ข้าเหนื่อยไม่มีทางพูดว่าคุณชายเป็นเดรัจฉานเด็ดขาด!”

“ชนของข้า... ถ้อยคำนี้จะอธิบายอย่างไร”

ฮวาปู้ชี่พูดโพล่ง “ข้าเหนื่อยหมายถึงว่าคุณชายเป็นเซียนจึงจอกต่างหาก! ถอดขนออกแล้วก็เปลี่ยนเป็นคุณชายรูปงามส่งผ่าเผย! คุณชายเป็นเซียนจึงจอกที่จุดยั้งโลกมนุษย์!”

เลือดลมขนสุนัขจึงจอกตัวใหญ่ห่อนางไว้ เห็นเพียงคีรีระเล็ก ๆ รวากับปีกอ้วนเท่านั้น ปากน้อย ๆ ประเด็ยวอำประเด็ยวหุบ เอ่ยคำยืดยาวด้วยเสียงใสกังวาน ปราศจากความลังเลแม้แต่น้อย

นัยน์ตาหงส์ของม่อริ้วเพยกลอกกลิ้ง มุมปากขยับยกยิ้มอย่างเย็นชา “จะด่าว่าข้าไม่ใช่คน ถูกหรือไม่”

ฮวาปู้ชี่กะพริบตาปริบ ๆ สาบานว่าจะพูดประจบให้เซียนจึงจอกดูยิ่งใหญ่ให้ได้

ม่อริ้วเพยพลันปิดเปลือกตาลง กล่าวเสียงแผ่ว “ในยุทธภพคนที่ตะโกนใส่ข้า ไม่มีผู้ใดที่ไม่กลัดกลุ้มเป็นทุกข์ ทว่าพอบพบข้าแล้วก็ไม่กลัดกลุ้มอีกต่อไป เพราะเมื่อไม่มีชีวิตอยู่แล้วย่อมไม่มีความทุกข์ ถ้าเจ้ากลัวว่าไม่มีลิ้นแล้วจะอยู่ไม่ได้ เช่นนั้นข้าทำให้เจ้าไม่ต้องกลัดกลุ้มไปตลอดชีวิตน่าจะดีกว่า”

เขากล่าวจบก็ไม่สนใจนางอีก

หมายความว่าเอาชีวิตของนางอย่างนั้นหรือ ฮวาปู้ชี้ดูไหล่ของเขาหวังว่าจะสามารถปลุกเขาขึ้นมาได้ นางพร่ำขอความเมตตาไม่หยุด “ปู้ชี้พูดจริง ๆ นะเจ้าคะ! คุณชายหน้าตามีเสน่ห์สุดปี...รูปร่างมาก ทั้งสุขภาพอ่อนโยน น่าใกล้ชิดจนทำให้คนทั้งเศร้าและเจ็บแค้น! แวบแรกที่ปู้ชี้เห็นคุณชาย ยังคิดว่าหากคุณชายไม่ใช่ทารกเขียนจุติลงมา ก็คงเป็นเซียนจึงจอกที่ลงมาท่องเที่ยวในโลกมนุษย์ ได้ยินว่าเซียนจึงจอกจิตใจดีงาม พอท่านรู้ว่าปู้ชี้เป็นขอทาน ยังตัดสินใจจะมอบขามข้าวทองคำให้ปู้ชี้ทันที คุณชายเข้าใจผิดแล้วเจ้าคะ ข้าน้อยจะกล้าดูหมิ่นพี่ชายเขียนได้อย่างไรเจ้าคะ!”

เสียงเรียกพี่ชายเขียนทั้งนุ่มนวลและอดอ้อน ม่อรว้วเพยได้ยินแล้วกลับชนลูกชู้ ในที่สุดก็อดเปิดปากไม่ได้ “ช่างเถิด หากเอาชีวิตของเจ้าส่งให้ท่านพญายม ไม่น่าจะแม้แต่เขาเองก็คงรำคาญเจ้าจนอาจมาคิดบัญชีกับข้าแทนก็เป็นได้ ทว่าพูดมากแบบนี้ มีผู้ตัดสินทั้ง จะได้เจ็บหูสักหน่อย”

พูดคำดี ๆ ตั้งมากมาย ยังไร้ประโยชน์อีกหรือ เหตุใดเขาถึงไม่ผลักนางออกไปเล่า ฮวาปู้ชี้ตะโกนใส่ม่อรว้วเพย ไม่สิ้นความพยายามที่จะหาทางหนีที่โล่นางเบะปากก่อนว่าให้เสียงดัง ปล่อยให้หน้าตาไหลรินพร้อมทั้งระบายความยากลำบากตลอดชีวิตทั้งสิบสามปีออกมาด้วย

จะว่าไป ชาติก่อนของนางก็น่าสงสารไม่แพ้กัน หัวขบถถูกลักพาตัวให้ไปขายดอกไม้ เจ็ดแปดขบถถูกพี่ซานสอนให้ขโมยของ พออายุสิบเจ็ดปี ก็ถูกแก๊งของพี่ซานบังคับให้ไปหลอกคนเขาแต่งงาน พอแต่งออกไปแล้วให้ตนแอบหนีกลับมา ปรากฏว่าคืนนั้นถูกชายเข้าเขตภูเขา พอพี่ซานได้เงินแล้วก็พานางหลบหนี นางกลับไม่ทันระวังตกหน้าผาตาย

เด็กอายุห้าขวบบ้านอื่นเป็นดั่งบุปผาในเรือนกระຈก แต่ฤดูหนาวนางกลับต้องเช่าขายดอกกุหลาบ! เด็กอายุเจ็ดแปดขวบบ้านอื่นได้ไปโรงเรียนเพื่อเรียนรู้ตัวหนังสือ นางได้แต่อาศัยเงินที่ขโมยมานั่งแช่อยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตถึงรู้จักตัวหนังสือและอ่านหนังสือออก เด็กอายุสิบเจ็ดสิบแปดบ้านอื่นได้เข้ามหาวิทยาลัยและมีความรัก นางอายุสิบเจ็ดต้องเข้าภูเขาแล้วหลอกนักเลงเฒ่าให้แต่งงานด้วย เหตุใดชีวิตทั้งสองชาติภพของนาง

ถึงได้อาภัพปานนี้ ทั้งยังไม่ได้มาเกิดในสกุลดี ๆ อีก

ที่แรกเพียงแสร้งร่ำไห้ ภายหลังกลับรู้สึกเศร้าเสียใจจริง ๆ จึงมีอาจหยุดร่ำให้ได้

เสียงร่ำไห้เล็กแหลมเจือโศกเศร้าดังสะท้อนไปมาในโพรง ม่อร้วว์เพยฟังจนปวดศีรษะ ได้แต่ลืมตาขึ้น ถอนหายใจ กล่าวว่า “ข้าไม่ตัดลิ้นเจ้าก็ถือว่าใช้ได้แล้วกระมัง”

ฮวาปู้ชี่หยุดร่ำไห้ เยกหน้าขึ้นจ้องม่อร้วว์เพยอย่างสงสัย

ใบหน้าเล็กที่มีน้ำตาเอ่อคลอของนางชวนให้คนสงสาร ม่อร้วว์เพยหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากแขนเสื้อ เช็ดหน้าให้ฮวาปู้ชี่ ยิ้มเอ่ย “เจ้าเกือบจะทำให้ข้าพ่นน้ำที่ดื่มเข้าไปออกมาแล้ว ถือว่าหายกันเถิด”

ฮวาปู้ชี่เดือดดาลทันใด ที่แท้เขาเป็นคนใจแคบ! เวลานี้ไม่เหมาะที่จะมีปากเสียงด้วย ทั้งนางก็ร่ำไห้จนเหนื่อยแล้ว จึงก้มหน้าลงอย่างหมดแรง อาศัยพึงไหลของม่อร้วว์เพย สูดดมกลิ่นกายหอม ๆ ของเขา! ฮวาปู้ชี่หาตำแหน่งที่นอนสบายได้ก็หลับตา ตัดสินใจว่า ไม่ชำระหนี้แค้นครานี้ ไม่ขออยู่เป็นคน นางจะต้องเอาคืนพี่ชายสุดหล่อให้ได้!

รุ่งเช้าหลังหิมะหยุดตก ดวงตะวันค่อยสาดประกาย

ม่อร้วว์เพยกับฮวาปู้ชี่ออกจากโพรงแล้วเดินลงจากเขา ฮวาปู้ชี่เดินได้สองก้าวก็สะดุดทกล้มเพราะเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกตัวยาวที่สวมอยู่ นางจึงถอดเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกออกอย่างเจี๊ยบงั้น ม่อร้วว์เพยถอนหายใจย่อกายลง กล่าวว่า “ขึ้นมา ข้าจะแบกเจ้าเอง”

เขาจะแบกนางอย่างนั้นหรือ แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องกระทบใบหน้าของม่อร้วว์เพย รอยยิ้มบนมุมปากของเขาพาให้หัวใจของฮวาปู้ชี่ไม่ฟังคำสั่ง เต็นตึกตักราวตีกลอง ส่งความหวานไทมามาถึงร่างของนางจนอ่อนยวบในหัวแว่วเสียงวิ้ง ๆ จนนางอยากกริตร้องแล้วพุ่งเข้าไปหาโดยไม่สนอันใดทั้งนั้น! ฮวาปู้ชี่ซ่อนความเจ้าเล่ห์ในดวงตา ก้าวถอยหลังก้าวหนึ่ง สายศีรษะปฏิเสธ “ข้าน้อยสวมเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอกของคุณชายแล้ว ทำให้คุณชาย

ต้องทนหนาวทั้งคืน ข้าน้อยมิอาจสร้างปัญหาให้คุณชายอีก มิเช่นนั้นคุณชายคงไม่พอใจ แล้วขู่ว่าจะจมน้ำน้อยตกใจกลัวอีก”

“เจ้าไม่ใช่บอกว่าข้าสุภาพอ่อนโยนและน่าใกล้ชิดจนทำให้คนทั้งแคว้นและเจ็ดแคว้นหรือ คนอย่างข้าเหมือนคนที่เอะอะก็ขู่จะตีขู่จะฆ่าอย่างนั้นหรือ ข้าไม่ได้กลัวเจ้าสร้างปัญหาให้ข้า แต่ข้าเป็นห่วงอาการบาดเจ็บของเจี้ยนเชิงต่างหาก เจ้าเดินช้าเกินไป”

ฮวาปู้ชี้ยอมแพ้นานแล้ว แต่ยังคงกล่าวถ้อยคำอันไร้เหตุผล “แต่... ชายหญิงมีสมควรใกล้ชิดกัน”

ม่อริ้วเพยหัวเราะ “อายุยังน้อยก็รู้จักข้อห้ามระหว่างชายหญิงแล้วรี คนในยุทธภพไม่ถือสาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ หรือ ยิ่งกว่านั้นเจ้าเองก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง!”

มองรอยยิ้มของเขา นางหวังว่าคุณชายม่อผู้เป็นคนในยุทธภพท่านนี้ จะถือสาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี้ ทางที่ดีสมควรพูดถึงคุณธรรมของขงจื้อกับเมิ่งจื่อเรื่องชายหญิงแตกต่างกัน บอกว่าในเมื่อชายหญิงอยู่ในโพรงด้วยกันตามลำพัง ดังนั้นจะไม่แต่งให้ใครนอกจากนาง จะดูแลนางชั่วชีวิต ฮวาปู้ชี้แค่นใจที่ตอนเจอเขายามนี้ตนอายุเพียงสิบสามปี นางน่าจะเกิดเร็วกว่านี้สักสองสามปี

ทว่าแผ่นหลังของหนุ่มรูปงามอย่างไรก็ต้องขึ้น นางขมทั้งความเสียใจและความลึงโลดไว้ ค่อยเดินไปเกาะหลังของม่อริ้วเพย กอดคอของเขาไว้ เห็นเขามองนางอย่างจนปัญญา ฮวาปู้ชี้ก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้ารอบหัวเราะอย่างไร้ลุ่มเสียด

นางไม่กลัวที่จะกลับไปยุ่งหมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์ เพราะก่อนหน้านี้ไม่ใช่นางบอกว่าไม่ยากทำให้หมู่ตึกโอสถศักดิ์สิทธิ์เดือดร้อนถึงได้หนีไปหรือ ส่วนเจี้ยนเชิงเด็กรับใช้ของคุณชายม่อ เมื่อคืนไม่ใช่เห็นเขาอย่างชัดเจนแล้วหรือหรือ

ฮวาปู้ชี้ฟูบ่นร่างของพี่ชายสุดหล่อ ราวกับเขาเป็นเครื่องบินมนุษย์ที่กว้างขวางและปลอดภัย! เห็นผืนป่ากลายเป็นฉากหลัง ฮวาปู้ชี้ปล้น

จินตนาการว่านางได้นั่งบนหลังกริฟฟิน⁷ ของเกมวอร์คราฟต์⁸ ทั้งรวดเร็ว ดูสวยงามและให้ความรู้สึกดีในขั้นต้น แม้ออกว่าต้องการให้สวรรค์ประทาน จอมยุทธ์ช่วยสาวงามให้นาง แต่สวรรค์กลับร้ายกาจ ส่งจอมยุทธ์รูปงาม ผู้ไร้เหตุผลและชั่วร้ายจนทำให้คนต้องหยุดหายใจมา!

หากนางเปล่งเสียงหัวเราะได้ ผู้คนทั้งตำบลเย้าหลังคงได้ยินเสียง หัวเราะก้องป่า และพานคิดว่าจิตวิญญาณแห่งป่ามีอยู่จริง

นางหัวเราะในใจอย่างบ้าคลั่ง พริบตานั้นม่อร้วเพยผินหน้ามากล่าว “เจ้าหัวเราะดังๆ ได้! เจ้าคงรู้สึกลำบากที่ต้องกลืนหัวเราะ ข้าเองก็พลอย รู้สึกแย่ไปด้วย!”

ฮวาปู้ชี่อ้าปากกว้างจากนั้นก็หุบลง นางฝังใบหน้ากับแผ่นหลังของเข อย่างรวดเร็วราวกับลูกหนังแพบแบน การลั่นสะเทือนด้านหลังหยุดลง ม่อร้วเพยอดหัวเราะดังลั่นไม่ได้

กดจออ่าน

⁷ หรือกริฟฟี่ หรือกริฟฟอน สัตว์วิเศษผู้พิทักษ์ในเทพนิยาย ครั้งนกออินทรีครั้งสิงโต เป็นพาหนะของเทพอะพอลโล เป็นสัญลักษณ์ของผู้พิทักษ์ในเครื่องหมายของอัศวิน เชื่อกันว่ากริฟฟินมีพละทานภาพ บ้างก็ขนนาคมี แม่เมด ตลอดจนการใส่ร้ายป้ายสี และยังเกี่ยวเนื่องกับพญาครฑาในตำนานของโลกตะวันออก

⁸ เป็นเกมคอมพิวเตอร์ประเภทวางแผนเรียลไทม์